

A területi (tartalék) hadsereg legfőbb fogyatékoságát Martin vezérezredes a hivatásos tisztek kis létszámában és az elhelyezési nehézségekben látja.

A területi hadseregben levő szolgálat önkéntes és négy évre terjed, de nem jelent állandó szolgálatban létet. A területi hadseregbeni önkéntesnek ugyanis csak egy tizenöt napos kötelező táborozást kell minden évben végeznie, egyébként polgári foglalkozási helyéről jár a gyakorlótérre.

A cikkíró kérdést tesz, hogy vajjon feltöltés-e a teljes létszámukat ezek az egységek és vajjon nem fognak-e az emberek csak azért jelentkezni a területi hadseregben való szolgálatra, hogy ezáltal az új véderő törvény szerinti egy éves hadkötelezettség alól kibúvót találjanak. Kérdés a területi hadseregnél még az is, hogy az otthon és a gyakorlótér közötti utazásban eltöltött időt megtérítse-e az államkincstár vagy sem.

A cikkíró szerint tehát a területi hadseregnek is sok nehézsége van és sok kétely fog még felmerülni ezzel kapcsolatosan is, mind az átmeneti időszakban, mind az új véderő törvény bevezetése után a későbbi fejlesztés időszakában.

Czebe Jenő

A gépkocsizó gyalogság együttműködése a páncélosokkal éjjeli harcban

(V. Vorocsenko gárdaezredes cikke az Orosz Katonai Szemle 1946. évi 15. számában.)

A visszavonuló ellenség bizonyos fokig mindenkor demoralizált. Az utak úgy hátrafelé, mint az arcvonal felé akadályokkal vannak eltorlaszolva és hosszú oszlopokban menetelnek a gépkocsik, páncélosok és vonatcsapatok. Ily helyzetben a rajtaütésnek különös fontos szerepe van. Igyekezzünk az ellenség védelmét az élen támadó páncélosokkal megtörni. A páncélosok feladata: az utak megtisztítása, vagyis a vonatok és gépkocsiknak az útról való eltávolítása, gyengébb ellenállások megtörése. Minden egyes harcocsin legyen legalább 4—5 „megszálló” ember. A harcocsi „megszállók” kötelem: a harcocsit közvetlen támadók ellen védeni, kik páncélköllel vagy más elhárító eszközzel vannak felszerelve; egyes házak, kisebb községek megtisztítása ellenséges gyalogságtól; célmegjelölés (pontosan kell megjelölni a célt, mert a harcocsiból éjjel a megfigyelés lehetetlen) és a tűz helyesbítése.

Az éjjeli menet előkészítésére feltétlenül szükséges:

a) foszforral vagy krétával a harcocsi oldalára és hátul felismerhető jeleket rárajzolni;

b) fényjeleket megállapítani (zseblámpával, a harcocsi hátsó lámpájával, majd harc közben rakétával és nyomjelző lövedékkel);

c) a harcocsi szakaszok, vagy századok között, harcalakzatban való mozgásnál megfigyelési sávokat jelöljünk meg, a saját figyelési

sávban a megfigyelést elsősorban a harcokosi „megszálló“ gyalogsága végzi;

d) jelzőtáblázatot dolgozzunk ki az irányításra, a cél megjelölésre és beszéljük meg pontosan a harcokosik összeköttetését egymás között és a saját gyalogsággal, továbbá, hogy tüzet mikor nyissa meg.

A megállapított jelzésekkel megjelölt célokat célszerű rakétákkal megvilágítani. Utóbbi csak akkor alkalmazzuk, ha a harcokosi vagy páncélos osztag teljesen elkészült a tűz megnyitására, nehogy az ellenség megelőzze a tüzelést, a megvilágítás pillanatában.

A harcokosi parancsnoka a harcbalépés időpontjáig felnyitott fedővel haladjon és a megszálló gyalogsággal állandóan tartsa fenn az összeköttetést.

Összműködés éjjeli támadásnál.

Megerősített védelmi állás ellen való támadás igen körülményes. Az egyesített erőket sötétségben kis csoportokban, a tüzéségi tűz leple alatt előrevonjuk, de a támadáshoz való csoportosítás még napvilágnál történjen.

A támadás kezdete előtt a zászlóaljparancsnok részére legalább 2—3 óra álljon rendelkezésre, hogy a helyszínen az összműködést megszervezhessék és a feladat minden részletét kidolgozhassák.

Az előkészítés a következőkre terjedjen ki:

- a) az osztagokkal közöljük az elhatározást és a feladatot;
- b) jelöljük meg a zászlóalj, század, szakasz megindulási helyzetét és annak elfoglalási rendjét, éjjel is látható tájékoztatósi pontjait;
- c) jelöljük ki minden osztag számára vezetőket (a harcokosikhoz és lövegekhez is);

d) készítsünk el a harcokosik részére a saját gyalogságon vagy akadályokon való áthaladásra megfelelő átjárókat;

e) a saját csapat felismerésére, a tüzéségi tűz áthelyezésére és a célok megjelölésére megfelelő jeleket állapítsunk meg.

A parancsnok elhatározása egyszerű és rohamnál a csapatok mozgási iránya lehetőleg egyenesirányú legyen. A harcokosikhoz osszunk be megszálló gyalogságot. Lövész osztagok a harcokosik közötti térközben a harcokosikkal együtt, de semmiesetre se a harcokosik első vonala előtt meneteljenek.

Az árkászokat harcokosin szállítsuk (mint megszállókat) vagy közvetlen mögöttük meneteltessük. Ezek kötelessége a harcokosikat aláaknázott területeken átsegíteni és az aknák vagy egyéb oly akadályok eltávolításában sgdékezni, melyek az éjjeli rohamig felismerhetők.

A célmegjelölés leggyakrabban nyomjelző lövedékkel, néha rakétákkal történik. A célok megvilágítása külön e célra kikülönített fényszórókkal, első vonalban haladó harcokosik lámpáival (fényszóróival) történik. A célhelyesbítés elérésére célszerű a gyalogsággal együtt tüzéségi megfigyelőket előreküldeni.

A gépkocsizó gyalogság és a páncélos erők kiképzésének kérdéseiről éjjeli vállalkozásnál.

Az éjjeli vállalkozás jól és alaposan kiképzett csapatot igényel. Ezért a rajokat ily működés végrehajtására szakszerűen képezzük ki.

Az egyes harcos vagy rajkiképzésnél elsősorban gyakoroljuk az álló páncélosra való felszállást, leszállást, majd később ugyanezt mozgó harcocsival. A szakasz, század kiképzés idejében éjjeli foglalkozást is tart, melynek tárgya a harcocsik irányítása és a harcocsikkal megbeszélte jelzések begyakorlása. Ugyancsak gyakorolni kell a célmegjelölést a harcocsi számára és fordítva a gyalogság részére. A továbbiakban gyakorlatokat állítsunk össze a támadás, védelem, menet és a találgató harc gyakorlására, végül pedig végezzünk a szakasszal vagy századdal támadást éjjel, éles lövészetel egybekapcsolva.

Az osztagkiképzés a gyalogság és a gépesített, valamint a harcocsi csapat számára különböző időbeosztást igényel. Az összkiképzési időnek legalább 50%-át fordítsuk a csapatok éjjeli kiképzésére és begyakorlására.

Vélemény.

Gépkocsizó gyalogság együttműködése páncélosokkal, még napali harcselekményeknél is — az összműködést és a kölcsönös támogatást jól ismerő alaposan kiképzett csapatokkal — lehetett csak eredményes. Az éjjeli harcokban ez a követelmény még fokozottabb mértékben áll fenn. A cikkíró értékes tapasztalatokat közöl az összműködésre vonatkozólag, melyeket mi is jól értékesíthetünk jövődi kiképzésünknel. A kiképzés kérdéseiről szólva, feltűnő, hogy a kiképzési idő felét az éjjeli kiképzésre szánja fordítani.

Saját háborús harcocsi tapasztalataink eléggé hézagosak.

Ennek okai egyrészt, hogy igen kevés harcocsi alakulattal rendelkezünk, másrészt pedig az, hogy anyagunk silánysága és korszerűtlensége miatt azok a harcból hamar kiesnek.

Kettőzött figyelmet kell tehát szentelnünk a tömeges harcocsi alakulatokkal rendelkező hadseregek háborús tapasztalataira, melyekből értékes tanulságokat szűrhetünk le, s azokat új honvédségünk kiképzésénél hasznosan fel használhatjuk.

Gombos Gábor

A repülők együttműködése lövészesapatokkal

(Orosz Katonai Szemle 1946. évi 16. számából.)

Az elmúlt háborúban a légihaderő együttműködése a földi csapatokkal igen nagy jelentőségre tett szert.

A légierők működésének súlya a földi hadműveletekhez igazodik. A földi erők támogatását a legfontosabb feladatokat végző seregtestekkel szorosan együttműködve hajtják végre a légierők.

Ennél a földi és légierők egységes terv szerinti erő kifejtésén van a súly, amelyen az alapokat a földi vezető szándéka adja meg.

Az együttműködés határai térbelileg élesen nem határozhatók meg. Függnek a földi hadműveletek természetétől, az együttműködő földi seregtest nagyságától és a hadműveleti feladatok milyenségétől (gyalogos, páncélos, lovas, stb.).